

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/2024-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], spísanou advokátom JUDr. Jurajom Takáčom, PhD., Horná 51, Banská Bystrica, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/36/2022 a jeho uzneseniu z 3. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 13. marca 2023 doručený návrh na začatie konania (ústavná sťažnosť) spísaný advokátom JUDr. Jurajom Takáčom, PhD., Horná 51, Banská Bystrica (ďalej aj „advokát“), v ktorom sa v mene sťažovateľov domáhal vyslovenia porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ako aj ich práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/36/2022 a jeho uznesením z 3. novembra 2022. Advokát navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a priznať sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov ich právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z návrhu – ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia ako poškodení v trestnom konaní vedenom na prvom stupni Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1T/12/2017 boli rozsudkom z 15. marca 2018 vo výroku o nimi uplatnenej náhrade škody odkázaní na civilný proces.

3. Odvolania sťažovateľov proti tomuto výroku prvostupňového rozhodnutia krajský súd uznesením sp. zn. 3To/137/2018 z 23. januára 2019 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

4. Na základe sťažovateľmi podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 280/2021-62 z 28. marca 2022 vyslovil porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak postupom krajského súdu, ako aj jeho rozhodnutím, a to z dôvodu, že krajský súd v súvislosti s výsledkom adhézneho konania rezignoval na svoju povinnosť zabezpečiť efektívnu ochranu základných práv sťažovateľov trestnoprávnymi prostriedkami. Zrušil preto rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Po vrátení veci krajský súd následne rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 3To/36/2022 z 3. novembra 2022, ktorým opäť odvolanie sťažovateľov ako poškodených podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia napadnuté uznesenie krajského súdu, v dôsledku ktorého im nebola priznaná náhrada škody priamo v trestnom konaní, považujú za svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Konajúci súd sa v ňom náležite nevysporiadal so záväzným právnym názorom ústavného súdu v danej veci a ani s nimi uplatnenou argumentáciou. Záver, že nebazirujú na náhrade nimi uplatnenej škody, keďže sa nedostavili na odvolacie verejné zasadnutie, je podľa nich šokujúci, absurdný a nezodpovedá ich vôli ani obsahu súdneho spisu. Práve naopak, sťažovatelia záujem o náhradu škody jednoznačne deklarovali. Zastávajú názor, že s prihliadnutím na ich osobnosti a zraniteľné postavenie nebolo dôvodné očakávať, že by ich prítomnosť na verejnom zasadnutí prispela k priznaniu nároku na náhradu škody. Sú presvedčení, že vzhľadom na charakter skutku nebude možné už presnejšie ustáliť rozhodujúce skutočnosti, a to ani v prípadnom civilnom procese. Trestnému súdu bolo známe, akých trestných činov sa obžalovaní dopustili, bol mu známy obsah spisu, teda mal nepomerne lepšie podmienky na rozhodnutie o nároku na náhradu škody, ako bude mať prípadný civilný súd. O účelnosti rozhodnutia o náhrade škody v trestnom konaní nemožno mať pochyb.

7. Preto, ak krajský súd považoval výsluch sťažovateľov za nevyhnutnosť (napriek ich predchádzajúcej podrobnej argumentácii, že pre rozhodnutie o náhrade škody nie je potrebné robiť ďalšie dokazovanie), nevysporiadal sa s rizikom sekundárnej viktimizácie.

8. Názor, že o nároku na náhradu škody nebolo možné rozhodnúť pre pasivitu sťažovateľov, je účelový. Krajský súd ho dal do súvisu s výchovným účelom trestného konania, ktorý vyžaduje, aby sa o trestnom čine a aj náhrade škody rozhodlo čo najskôr. O vine a treste páchatel'ov bolo rozhodnuté už dávno, avšak súdy nerozhodli o riadne uplatnenom nároku na náhradu škody, ktorý odsúdení nijako nespochybnili.

9. Ďalšie pochybenia trestného konania sa nachádzajú vo zvýhodnení štátu na úkor sťažovateľov, keď finančné prostriedky pochádzajúce z trestnej činnosti sa stali predmetom trestu prepadnutia veci a ochranného opatrenia v podobe zhabania veci. Ich nárok na náhradu škody nebol

zabezpečený napr. uložením takých „*trestnoprávných sankcií*“ odsúdeným páchatelom, ktoré by zvýšili šance na ich odškodnenie.

10. Podľa dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovatelia v trestnom konaní dostatočne preukázali a odôvodnili nimi požadovanú náhradu škody (majetkovej aj nemajetkovej) a nie je v ich možnostiach, aby exaktne vyčíslili a preukázali výšku majetkovej ujmy. Sťažovatelia boli zlákaní do cudziny, bolo zneužitie ich zraniteľné postavenie, boli vykorisťovaní a bol na nich spáchaný trestný čin. Za takýchto okolností nie je možné od obetí obchodovania s ľuďmi očakávať, že budú vedieť objektívne a presne vyčísliť škodu a že budú vedieť preukázať aj jej výšku bez akýchkoľvek pochybností. Nevedia to exaktne urobiť v trestnom konaní a nevedeli by to urobiť ani v civilnom procese, čiže nebol žiadny dôvod na to, aby došlo k ich odkázaniu ako poškodených s náhradou škody na civilný proces.

11. To, že slovenské právne predpisy neobsahujú podrobnejšiu úpravu týkajúcu sa výšky náhrady škody poškodených, ktorí boli vykorisťovaní aj napr. pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, nemôže byť na ich ujmu.

12. Sťažovatelia sa snažili vyčísliť náhradu majetkovej ujmy čo najpresnejšie, ale s ohľadom na skutočnosti, od ktorých sa majetková ujma odvíjala, bol to stále len odhad. Sú však toho názoru, že krajský súd mal možnosť vo veci rozhodnúť aj podľa odhadu, pretože právo rozhodnúť podľa odhadu slovenský právny poriadok pozná (§ 264 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 3 ods. 4 a § 7 ods. 3 zákona č. 350/2016 Z. z. o niektorých pravidlách uplatňovania nárokov na náhradu škody spôsobenej porušením práva hospodárskej súťaže a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov).

13. V súvislosti so zhabaním vecí a trestom prepadnutia vecí krajský súd podľa sťažovateľov len stroho skonštatoval, že okresný súd zvolil zákonný postup a vôbec sa nevysporiadal so súvisiacim odkazom ústavného súdu na § 60 ods. 6 písm. a) Trestného zákona, resp. § 83 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tomto smere považujú napadnuté uznesenie za svojvoľné a nepreskúmateľné.

14. Opakovaním výsluchov a aj opätovným odkázaním sťažovateľov s náhradou škody na civilný proces došlo podľa ich názoru k zásahom do ich práv na ľudskú dôstojnosť, súkromný život, súdnu a inú právnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie. Tým, že nebol zaistený nárok na náhradu škody a neboli im na účel odškodnenia vydané zadržané finančné prostriedky, došlo k zásahom do ich práv na súdnu a inú právnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie a tiež do práva na efektívne trestné konanie. Došlo k tomu aj napriek nálezu č. k. IV. ÚS 280/2021-62 z 28. marca 2022, ktorým bol krajský súd viazaný.

15. V dôsledku doterajších pochybení všeobecných súdov sťažovatelia museli uplatňovať opravné prostriedky a podať aj túto opätovnú ústavnú sťažnosť na účel ochrany svojich práv. V dôsledku nesprávneho postupu krajského súdu tak došlo k zbytočným prietahom v konaní, čím bolo porušené ich právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, resp. právo na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/36/2022 a jeho uznesením z 3. novembra 2022, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o odkázaní sťažovateľov s nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, a to napriek tomu, že boli splnené podmienky na rozhodnutie o priznaní náhrady škody už v trestnom konaní, ďalej tým, že zhabaním vecí a uložením trestu prepadnutia vecí došlo k zvýhodneniu štátu na úkor sťažovateľov, a napokon aj tým, že v trestnom konaní nebol nezabezpečený nárok sťažovateľov ako poškodených na náhradu škody. Napadnuté rozhodnutie sťažovatelia považujú za arbitrárne a nepreskúmateľné. Navyše, postup krajského súdu mal spôsobiť zbytočné priesťahy v adhéznom konaní.

17. V prvom rade ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania [čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde]. V tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu.

18. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

19. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

20. Sťažovatelia sa 13. marca 2023 obrátili na ústavný súd ústavnou sťažnosťou evidentne spísanou advokátom JUDr. Jurajom Takáčom, PhD., ku ktorej však plnomocenstvá na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom menovaným advokátom nepripojili. Na základe výzvy zo 16. marca 2023 adresovanej priamo advokátovi na odstránenie uvedeného nedostatku boli ústavnému súdu 5. apríla 2023 (advokátom) predložené plnomocenstvá [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podpísané 3. marca 2023 udelené menovanému advokátovi, ktorý zároveň požiadal o predĺženie lehoty na predloženie plnomocenstva [REDAKOVANÉ] o 30 dní.

21. Ústavný súd konštatuje, že napriek výzve na predloženie plnomocenstva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre zvoleného právneho zástupcu a márnemu uplynutiu advokátom požadovanej (predĺzenej) lehoty na splnenie tejto výzvy, ako aj napriek poučeniu o následkoch nesplnenia tejto povinnosti ústavnému súdu, takéto plnomocenstvo do dňa predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo doručené.

22. Vzhľadom na uvedené ústavnému súdu neostáva iné, ako odmietnuť ústavnú sťažnosť v tejto časti týkajúcej sa sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ako takú, ktorá nemá náležitosti ustanovené zákonom.

23. V ďalšom ústavný súd z dôvodu pochybností o udelení plnomocenstva sťažovateľmi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] advokátovi skúmal splnenie zákonnej podmienky povinného právneho zastúpenia aj u týchto sťažovateľov. Vo vzťahu k advokátom (po výzve ústavného súdu zo 16. marca 2023) 5. apríla 2023 predloženým plnomocenstvám [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] identifikoval určité opodstatnené nezrovnalosti, keďže advokát v ústavnej sťažnosti spísanej 10. marca 2023 tvrdil, že napriek opakovanej snahe sa mu nepodarilo spojiť so sťažovateľmi, preto nepredložil „samostatné plnomocenstvo pre zastupovanie v konaní pred ústavným súdom“. Táto skutočnosť evokovala, že v čase spísania a podania ústavnej sťažnosti plnomocenstvom jemu udeleným sťažovateľmi ani nedisponoval, avšak následne 5. apríla 2023 ústavnému súdu predložil plnomocenstvá [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podpísané týmito sťažovateľmi už 3. marca 2023. Uvedená okolnosť nabrala na relevancii aj z dôvodu, že už len zbežnou komparáciou (bez potreby znaleckého skúmania) s ich vlastnoručnými podpismi na plnomocenstvách udelených vtedajšiemu právnomu zástupcovi v predošlom konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 280/2021 bolo evidentné, že podpisy sa zjavne líšia. Z tohto dôvodu neostávalo iné, ako znovu vyzvať advokáta (výzva zo 16. februára 2024) na ozrejmenie vzniknutej diskrepancie, a to v rozsahu umožňujúcom ústavnému súdu vyhodnotiť danú situáciu za hodnoverne vysvetlenie, a tak považovať náležitosti plnomocenstiev, a tým aj návrhu na začatie konania, za splnené.

24. Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že sa výzvami neobrátil priamo na sťažovateľov, keďže ich adresy pobytu v návrhu na začatie konania uvedené neboli a o ich pobyte, ako to vyplývalo z kontextu ústavnej sťažnosti, nemal vedomosť ani sám ústavnú sťažnosť podávajúci advokát, preto na odstránenie nedostatkov vyzýval práve advokáta.

25. Na výzvu ústavného súdu zo 16. februára 2024 advokát reagoval podaním z 13. marca 2024 (doručeným ústavnému súdu toho istého dňa), v ktorom ako vysvetlenie uviedol, že sťažovatelia sa pre svoje zraniteľné postavenie dostali na okraj spoločnosti, a práve preto sa stali aj obeťami trestného činu obchodovania s ľuďmi. Sú bez stabilného zázemia, žili na ulici a ani v súčasnosti nie sú stabilizovaní, nezdržiavajú sa na rovnakých adresách ako v minulosti a ani nepoužívajú rovnaké telefónne čísla ako v minulosti. Z týchto dôvodov sa advokátovi a ani [REDAKOVANÉ] (ktorý ich ako advokát v minulosti dlhodobo zastupoval) nepodarilo s nimi po oboznámení sa s výzvou ústavného súdu zo 16. februára 2024 spojiť.

26. Advokát zároveň uviedol, že plnomocenstvá od sťažovateľov sa snažil zabezpečiť už pred výzvou ústavného súdu zo 16. marca 2023. Opakované snahy o skontaktovanie sa so sťažovateľmi však boli neúspešné. Plnomocenstvá, ktoré napokon ústavnému súdu predložil 5. apríla 2023, mu boli doručené [REDAKOVANÉ] a udialo sa tak na základe listu [REDAKOVANÉ] z 24. februára 2023 adresovaného menovanému sťažovateľovi do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústav“). Komunikácia s [REDAKOVANÉ] prebiehala, aj čo sa týka [REDAKOVANÉ], pretože v tom čase sa priamo s ňou nedarilo spojiť a títo sťažovatelia tvorili v minulosti pár.

27. Ako ďalej advokát uviedol, neskôr [REDAKOVANÉ] telefonovala [REDAKOVANÉ], ktorý jej následne poslal list z 31. marca 2023, na základe ktorého menovaná sťažovateľka poslala 17. apríla 2023 (údaj z poštovej obálky) advokátovi priložené plnomocenstvo ňou podpísané 11. apríla 2023. Advokát na záver uviedol, že nemá možnosť lustrácií, preto sa mu vo vzťahu k sťažovateľom nepodarilo po výzve ústavného súdu zo 16. februára 2024 zabezpečiť od sťažovateľov aktuálne vyhlásenie.

28. Z príloh priložených k ostatnému vyjadreniu advokáta vyplýva, že o podpísanie plnomocenstva advokátovi (JUDr. Jurajovi Takáčovi, PhD.) požiadal sťažovateľov [REDAKOVANÉ] (listom z 24. februára 2023) a [REDAKOVANÉ] (listom z 31. marca 2023) [REDAKOVANÉ], ktorý už v čase konania ústavného súdu o predošlej ústavnej sťažnosti prestal sťažovateľov zastupovať z dôvodu pozastavenia výkonu advokácie. Zároveň je z obsahu listu z 31. marca 2023 zjavné, že v tom čase bolo [REDAKOVANÉ] známe, že plnomocenstvo za [REDAKOVANÉ] podpísal 3. marca 2023 [REDAKOVANÉ], o čom však advokát v podaní z 5. apríla 2023 ústavný súd neinformoval. Rovnako z predložených príloh vyplýva, že [REDAKOVANÉ] zaslala ňou 11. apríla 2023 podpísané plnomocenstvo advokátovi 17. apríla 2023, avšak toto advokát predložil ústavnému súdu až 13. marca 2024.

29. Ústavný súd preskúmaním skutočností vyplývajúcich z predložených príloh a advokátom uvádzaných okolností dospel k záveru, že viaceré nejasnosti neboli hodnoverným spôsobom vysvetlené. Okrem nepodstatných otázok, ako napr. prečo za advokáta podávajúceho ústavnú sťažnosť vykonával potrebné zisťovania a úkony [REDAKOVANÉ] ako osoba s pozastaveným výkonom advokácie, sú to aj otázky relevantnejšieho významu, ako vedomé predloženie plnomocenstva podpísaného inou osobou, či predloženie plnomocenstva po uplynutí značnej doby. Podstatnou nezrovnalosťou však je advokátom v ústavnej sťažnosti uvedené tvrdenie, že sa mu napriek opakovanej snahe nepodarilo spojiť so sťažovateľmi, pritom už 24. februára 2023 bol sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] poslaný list do konkrétneho ústavu, na ktorý menový sťažovateľ zjavne reagoval. Minimálne o pobyte tohto sťažovateľa tak musel mať vedomosť už pred podaním ústavnej sťažnosti.

30. Napriek dosiaľ uvedenému ústavný súd tieto okolnosti nevyhodnotil ako primárny dôvod, pre ktorý ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol.

31. Podstatným dôvodom pre taký postup ústavného súdu bolo, že advokát podal ústavnú sťažnosť bez dedukovateľného, jednoznačného, riadne vyjadreného a nespochybniteľného prejavu tomu korešpondujúcej vôle sťažovateľov v podobe osobitne špecifikovaného a vopred udeleného plnomocenstva. Inak povedané, v tomto prípade vznikla nevyvrátená pochybnosť, že iniciatíva podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom zjavne nevyšla od sťažovateľov, ale od advokáta, ktorý nepreukázal (nevedel preukázať), že ho v relevantnom čase sťažovatelia k takému postupu zmocnili – splnomocnili. Napriek tomu, že preukázanie odhodlania navrhovateľov podať ústavnú sťažnosť ústavnému súdu nie je *expressis verbis* zakotvené v ústave či zákone o ústavnom súde, zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy týkajúcej sa konania, ktorého predmetom je ochrana základných práv alebo slobôd, jednoznačne vyplýva, že ide o nevyhnutný predpoklad, ktorý rozhodne nemožno ignorovať alebo obchádzať. T. j. bez jasného a určitého prejavu vôle navrhovateľa v podobe riadneho a včasného splnomocnenia advokátovi ako nevyhnutnej záruky, že návrh bol s dotknutým sťažovateľom vopred obligátne konzultovaný, a teda mal o ňom

vedomosť, nie je možné podanie ústavnej sťažnosti iba z pohnútky advokáta akceptovať. Takýmto postupom sa advokát v konaní pred ústavným súdom vo svojej podstate sám stáva navrhovateľom (v prípade ústavnej sťažnosti sťažovateľom), avšak s nevyhnutným dôsledkom odmietnutia takéhoto návrhu z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou [§ 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde], navyše s predikciou, že k podaniu návrhu – ústavnej sťažnosti osobami v ňom/nej označenými ako sťažovateľmi ani nedošlo (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 83/2024 z 20. februára 2024).

32. Ústavný súd týmto záverom nespochybňuje možnosť aprobovania prípadného opísaného postupu advokáta dodatočným predložením riadneho plnomocenstva spĺňajúceho naznačené pretenzie, avšak v konkrétnostiach danej veci, najmä vzhľadom na uvedené nevyjasnené pochybnosti a hlavne s prihliadnutím na tvrdenie advokáta, že sa mu ani po výzve ústavného súdu zo 16. februára 2024 nepodarilo zabezpečiť od sťažovateľov aktuálne vyhlásenie, je evidentné, že v tomto prípade o takúto možnosť nejde, pričom advokát mal naozaj dostatočný časový priestor na odstránenie nedostatkov jeho podania.

33. Všetky zistené skutočnosti a okolnosti danej veci tak viedli ústavný súd aj pri všetkej jeho snahe o materiálny prístup k veci k záveru, že podaná ústavná sťažnosť (po výzvach ústavného súdu) nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti (riadne udeleného plnomocenstva), preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

34. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ich ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 28. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu